

Dünya Çocuk Şarkıcılar Festivali yapıldı

Gül İŞİK - BOLOGNA'dan YAZIYOR

Hayale gelebilecek şarıkı festivallerinin en sevimsi Bologna'da yapıyor. Her yıl bu zamanlar, şehir bir kaç gün için çocukların mutlu egemenliğine giriyor ve günlük hayatın yıpranması arasında unutup gittiğimiz bir dünya geri döner gibi oluyor. Çocuk şarkılarının «Altın Sikke» (Zecchino D'Oro) mini-festivali bu yıl dokuz yaşını tamamladı, gördüğü ilgi bütün dünyada yayıldıça yayılıyor.

Çünkü bildiğimiz ninnilerden, okul şarkılarından çok farklı, modern ritimler üzerine kurulmuş melodiler bunlar. Bir modern vokal grupun eline verseniz bal gibi son moda plâklar çıkar ortaya, ama çocukların dilinde çocuk şarkıları oluveriyorlar. Konuları her zamanki kurt-anne-kedi-bebek konuları, ama eskilerden daha bir içtenlikle işlenmişler.

BÜYÜKLERE ÖRNEK OLUYORLAR

Bu yıl festivale başvuran 547 şarkıdan ancak 12 tanesi finale kalabildi, İtalya'nın her köşesinden seçilen yaşları 3 ilâ 10 arasındaki küçük amatör şarkıcılar da bunları bir kaç provada öğreniverdiler, şimdi büyüklerle örnek olacak bir rahatlıkla, cesaretle ve sabırla televizyon kameralarının, foto muhabirlerinin flaşlarının karşısına çıkıyorlar. Ve şehir, festivalin üç günü boyunca bir başka hayat yaşıyor.

Küçük yıldızları sokaklarda, otellerde, mağazalarda, herkes tanıyor, baştaç ediyor, mini-festivalin birkaç şarkıcısı günün en çok sevilen yüzü oluyor, fotoğrafları gazetelerde bakanlarından, büyük sanatçılarından daha önce geliyor. Ama hepsi bir kaç günlüğüne, Çocukların çocuk kalmaları, gölgelerden gelip gölgelere dönmeleri bu oyunun ilk şartı. Festivalin bütün sevimsliliği de burada zaten: ne telekameralar, ne flaşlar çocukların gerçek dünyalarına karışmıyor, hatta belki onların gözünde bir lüzumsuz gürültü gibi kalıyorlar. Anneleri-babaları yarışın heyecanına kapılmışlar, gözlerini uyku tutmaz olmuş, küçükler ise kendi hayatlarında: Yüzlerce seviriciye al-

darphanelerinde basılmış. Bu ödülün hoş bir hikâyesi var: Festivali tertipleyen Antoniano kurumu başkanının anne ve baba soyadlarının birleşmesinden ortaya çıkmış «Zecchino D'Oro» ZORLAMA DİSİPLİNDEN ESER YOK

Mini-şarkıcıların artık gerçek adları unutulmuş, şarkılarının adıyla çağrılır olmuşlar: «Pimpum tavşan nereye kaçtı? Gel buraya Ateşböceği! Beş yaşlarında bir oğlan elleri ceplerinde ciddi ciddi aşağı-yukarı gidip geliyor: «Anamın hatırı ol masa ben buraya adım atmazdım ya.» diyor. Bir başka oğlanlık takdimci «Sihirbaz Zur-

tenliği, sevimsliliği. Okul törenlerinin o yapmacıklı, zorlama disiplininden de eser yok; tam bir çocuk bayramı. Festivalin amacı makine uygarlığının dev araçlarını, bir kaç saat için olsun onların dünyasına oyuncak edebilmek. Büyükler dekoru, müziği hazırlıyorlar, ama şarkıları söyleyenler de, birinciyi seçenler de çocuk. Şarkıların sözleri de büyüklerin dünyasını biraz alayla ve çocuk gözüyle işliyor: «Ye-ye köpek» (İl Cane capellone) yeni moda şarkıcılar imrenip, başına perukayı, eline gitarı geçirdiği gibi bir anda ünlü bir beat yıldız oluveren bir köpeğin hikâyesi. «Ayn şarkısı» (La canzone della luna) ay yaratıklarını anlatıyor.

MINİ-KUYRUK»

«Mini-kuyruk kediler arasında pek moda»: Bunu da şarkıcıların en küçüğü, 3 yaşında bir Palermolu kız söylüyor: Bir ka za sonucu kuyruğunu kaybedince kediler arasında «mini» modasını getiren bir siyam kedisinin hikâyesi. Onun elbisesi de bütün ötekiler gibi son moda: Çevre göz alıcı renkler içinde: Fıstık yeşilleri, acı pembeler, çiğ sarılar, portakal rengi benekler. Baştan aşağı altın ve gümüş lâmeden tayyör - pantolonlar giymiş küçük kızlar bile var.

Sonra bal rengi bir masal gününün fonu üstünde pembe, mavi, mor masal evleri.. düşünür bile terkettiğimiz renkler, biçimler, hayâller. Festivalin bütün özü burada: Çocukların dünyasını kurtarmak gerek. Yani bizim savaş ve seks üzerine kurulmuş dünyamızın gittikçe ağırlaşan, vakitsiz sorunluluklar yükleyerek çocukları zamanından önce olgunlaştıran baskısından uzak tutmak, onlara çevreleriyle aralarında olumlu ilişkiler sağlayabilmek. Çünkü yarının kaderi onların elinde olacak.

li» ye mikrofonda «Benim köyüm dünyanın en güzel köyü, diye anlatıyor, ağaçları var, duvarları var, köpekleri var, nerede mi? Bilmem, yolların uzağında bir yerde». Bir çocuk şarkıcı söyleyen minicik sarışın kız za perde kapandıktan yarım saat sonra civar kahvelerden birinde, boyunun iki misli bir ta bureye tünemiş, büyük bir cidiyetle lângürt makinelerini karıştırırken rastlıyorsunuz, finale kaldığını bile unutmuş belki.

Büyüklerin festivallerinin bir palayıcı gerginliğinin yerinde bir gerçek çocuk dünyasının iç-